

Arrest

nr. 177 761 van 16 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent en op (...) in Bagdad (provincie Bagdad) werd geboren. U groeide op de buurt van Park Al Saadoun in Bagdad.

Omstreeks 2011 werd u verliefd op uw nicht, A. I. S. M. (...) (OV-nummer: (...)), die kort daarvoor gescheiden was en die soennitisch is. In het begin hielden jullie jullie relatie geheim, maar niet veel later kregen uw en haar familieleden vermoedens. Wanneer u hierover werd aangesproken door uw tante, de moeder van I. (...), bevestigde u dat u inderdaad verliefd was op I. (...). Op deze manier kwam uw vader het ook te weten. Hij keurde dit gemengd soennitisch-sjiitisch huwelijk af en sloeg u zelfs omwille van uw relatie. Niet veel later kwam ook de vader van I. (...) het te weten en keerde ook hij zich

tegen jullie huwelijksplannen. U probeerde uw familie te laten geloven dat jullie elkaar niet langer zagen maar in werkelijkheid hielden jullie contact via de telefoon. U had een gsm gekocht voor I. (...) die zij gebruikte om stiekem met u te telefoneren. In deze periode konden jullie elkaar slechts zelden in het echt ontmoeten.

In 2014 ging u naar Turkije waar u een asielaanvraag indiende op 07/07/2014. Men kon u echter pas een afspraak geven voor de verdere behandeling van uw dossier in november 2019. Een van de keren dat u vanuit Turkije naar I. (...) belde, kon u horen dat haar broer haar sloeg. U was ongerust over uw geliefde en besloot terug te gaan naar Irak om een oplossing te zoeken voor jullie situatie.

Omstreeks februari 2015 was u terug in Bagdad. In een tijdspanne van tien dagen in februari of maart 2015 deed u vier tot vijf huwelijksaanvragen bij de vader van I. (...). De eerste keer ging u vergezeld door uw grootvader, de volgende keren door verschillende vooraanstaanden van uw stam, maar telkens werd uw aanzoek op een neen onthaald.

Uw schoonvader ging in dezelfde tijd op zoek naar andere huwelijkskandidaten voor I. (...). Hij bracht haar een oudere man, over wie hij beweerde dat hij familie van haar was. Om elk ander huwelijksscenario voor haar onmogelijk te maken, besloot u een huwelijkscontract met haar af te sluiten. U werd hierin gesteund door de moeder van I. (...), uw tante. Op 15.04.2015 trouwden jullie in Bagdad in het bijzijn van de moeder en de zus van I. (...) met de bedoeling het huwelijk geheim te houden tot jullie vlucht naar het buitenland.

Uw vader kreeg echter argwaan omdat de zus van I. (...) alles had toevertrouwd aan een vriendin, die het op haar beurt aan haar vader vertelde. De vader van dit meisje heeft dit dan aan jullie vaders verteld, waardoor er sterke vermoedens ontstonden. Toen ze uw tante, de moeder van I. (...), hierop aanspraken, ontkende deze laatste echter alles.

Bijna vier maanden na het huwelijk verliet u Irak. Op 11.08.2015 nam u een vlucht van Bagdad naar Erbil, van waaruit u de reis via bus verderzette naar Izmir in Turkije. Elf dagen later kwam ook I. (...) in Izmir aan. Van daar zetten jullie samen jullie reis verder. Via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland kwamen jullie uiteindelijk in België aan op 02.09.2015. Op 4 september dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw I. (...), uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, jullie huwelijksakte, een fotokopie van de woonstkaart van uw vader, een fotokopie van uw asielaanvraag bij UNHCR-Turkije, een fotokopie van dreigberichten van uw schoonbroer via Facebook en twee foto's van uw vader in legeruniform.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in uw woonplaats de vervolging vreesde van uw eigen familie, uw stam en van de familie van uw vrouw. Al deze partijen keerden zich namelijk tegen uw huwelijk waarbij u als sjiïet trouwde met een soennitische vrouw.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u en uw vrouw onaannemelijk vage verklaringen aflegden en enkele flagrante tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen jullie onderlinge verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van jullie asielrelaas.

Zo herinnert u zich niet met precisie wanneer jullie relatie aan het licht is gekomen (Gehoorslag CGVS, p. 8 en p. 14). Gevraagd wanneer I. (...)’s vader op de hoogte raakte van jullie relatie, kan u zich enkel herinneren dat het in 2011 was, maar u kunt het onmogelijk met meer precisie in de tijd situeren en bent niet in staat te zeggen welke maand het was, welke periode of hoe deze gebeurtenis zich kan situeren ten opzichte van andere gebeurtenissen (Gehoorslag CGVS, p. 14). Ter verantwoording van de moeite die u ondervindt om het begin van jullie relatie in de tijd te situeren, zegt u dat het lang geleden is en dat u maar weinig belangstelling heeft voor data (Gehoorslag CGVS, p. 14). Het gaat hier echter niet zomaar om een datum, maar wel om een tijdsindicatie die u bij benadering wordt gevraagd van een bijzonder moment in uw asielrelaas, namelijk het moment waarop de problemen van u en uw vrouw aanvingen.

Verder moeten ook enkele bedenkingen geuit worden bij wat u verklaart over het begin van jullie relatie in 2011 en de periode die daarop volgde, tot uw eerste vertrek naar Turkije in 2014. Zo verklaren jullie dat nadat jullie relatie aan het licht kwam, jullie van jullie familieleden een totaal verbod kregen om elkaar nog te zien en jullie elkaar enkel via de telefoon konden horen. U verklaart dat u sinds dat verbod tot uw eerste vertrek naar Turkije in 2014 I. (...) nog slechts twee keer in het echt kon ontmoeten. De eerste keer zou geweest zijn in het park naast haar huis, terwijl ze de kinderen naar school bracht, en de tweede en laatste keer (voor uw vertrek naar Turkije) zou u haar hebben kunnen zien op het werk van uw tante, haar moeder, waar u haar zou hebben opgehaald. U zou vervolgens een uur met haar op restaurant zijn geweest en haar dan naar dezelfde plek hebben teruggebracht. U kunt zich echter helemaal niet herinneren wanneer deze beide ontmoetingen plaatsvonden. Ter verantwoording van

deze lacune haalt u aan het lang geleden is (Gehoorsverslag CGVS, p. 10, 14-15). Hierbij moet worden opgemerkt dat het toch om uitzonderlijke momenten in jullie jarenlange geheime relatie ging, namelijk de enige keren dat jullie elkaar in het echt konden ontmoeten, hetgeen gezien de door jullie geschetste omstandigheden een risico inhield, en waarvan men toch kan verwachten dat ze in uw geheugen gegrift staan. Dat u hierbij niet bij benadering kan zeggen wanneer deze ontmoetingen plaatsvonden, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw vrouw over de problemen die jullie naar aanleiding van jullie relatie zouden hebben gekend waardoor jullie jullie relatie verborgen dienden te houden en elkaar nauwelijks konden ontmoeten.

Hierbij komt nog dat uw herinneringen hoegenaamd niet overeenstemmen met wat uw vrouw zich over deze momenten van samenzijn nog voor de geest kan halen. In tegenstelling tot uzelf, weet zij zowaar niet meer hoeveel keren jullie elkaar nog lijflijk konden ontmoeten in die periode (Gehoorsverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 5). Ze weet enkel dat ze u voor de laatste keer enkele maanden voor uw vertrek naar Turkije (in 2014) nog zou gezien hebben in het park in de buurt van haar huis, terwijl ze naar de dokter ging met haar zus, en verklaart hierover aanvankelijk dat jullie elkaar toen slechts vijf minuten ontmoetten. De overige keren zou ze u overigens enkel van ver hebben gezien (Gehoorsverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 5-6). Dat komt helemaal niet overeen met wat u zelf vertelde over jullie ontmoetingen en in het bijzonder jullie laatste ontmoeting voor uw vertrek naar Turkije in 2014, waarbij u, zoals vermeld, over een restaurantbezoek vertelt van maar liefst een uur (Gehoorsverslag CGVS, p. 15). Toen de verklaringen van uw vrouw haar werden herhaald dat jullie elkaar in deze periode slechts één keer vijf minuten in een park hebben gezien, en gevraagd werd of jullie elkaar in deze periode dan nooit langer dan vijf minuten hebben ontmoet, bevestigde zij dit. Toen uw vrouw er vervolgens op werd gewezen dat u nochtans sprak van een ontmoeting die langer duurde dan vijf minuten, antwoordde ze dan weer dat ze u toen in het park toch iets langer dan vijf minuten had ontmoet (Gehoorsverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 9). Uw vrouw past hier duidelijk haar verklaringen aan afgaand op de informatie die haar gegeven wordt. Dat zij jullie laatste ontmoeting voor uw vertrek naar Turkije van maar liefst een uur in een restaurant niet voor de geest zou kunnen halen en daarentegen meermaals verklaart dat jullie elkaar in die periode slechts vijf minuten in het park hebben ontmoet, is hoegenaamd niet aannemelijk. Haar verklaringen hieromtrent wijken bovendien eveneens af van de voorlaatste ontmoeting die u aanhaalt, waarbij jullie elkaar weliswaar vijf minuten in het park zagen maar waarbij uw vrouw luidens u de kinderen bij zich had (Gehoorsverslag CGVS, p. 15). De discrepanties in jullie verklaringen over deze belangrijke momenten van jullie vermeende geheime relatie, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Er kunnen eveneens kanttekeningen gemaakt worden bij uw verklaringen over de periode dat u in Turkije was (namelijk van 2014 tot februari 2015). Hierover legt u uit dat u dagelijks telefoneerde met I. (...), op haar geheime mobiele telefoon. Op een dag zou iemand haar hebben horen praten tijdens zo'n gesprek. Haar telefoon zou hierna wat zijn blijven openliggen en u zou zo gehoord hebben hoe I. (...) werd geslagen en werd achternagezeten door haar vader die dreigde haar te steken met een mes (Gehoorsverslag CGVS, p. 7 en p. 11). Hierbij moet men opmerken dat I. (...) over deze geheime gsm verklaart dat haar vader hem nooit heeft gevonden (Gehoorsverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 6). Deze verklaring valt maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat zij tijdens het bellen met u zou zijn betrapt en dat u vervolgens zou gehoord hebben hoe ze werd geslagen. Deze ongerijmdheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie verborgen relatie en de problemen die hieruit voortvloeiden.

Ook de verklaringen van u en uw vrouw verklaringen over de periode na uw terugkomst uit Turkije (in februari 2015) en waarin u meerdere huwelijksaanzoeken gedaan zou hebben, roepen grote vragen op. Uw verklaringen hieromtrent zijn vooreerst allesbehalve precies. Om te beginnen kunt u zich het exacte aantal keren dat u bij uw oom (de vader van uw vrouw) bent geweest niet herinneren en zegt u dat het om vier of vijf keren zou gaan (Gehoorsverslag CGVS, p. 10 en p. 15). Nochtans hield elke keer dat u bij hem langsging een groot risico op verschillende vlakken in, gelet op de problemen die jullie voor uw vertrek naar Turkije reeds hadden gekend in dit verband en aangezien meerdere partijen zich tegen u en tegen I. (...) bleven keren. Zo verklaarde uw grootvader bijvoorbeeld al nadat hij u bij het eerste aanzoek nog vergezelde maar jullie een negatief antwoord kregen van uw oom, dat hij u zou vermoorden mocht u uw aanzoek herhalen (Gehoorsverslag CGVS, p. 9). Men mag er dan ook van uitgaan dat u niet over één nacht ijs bent gegaan wanneer u zich toch nog, en ondanks deze omstandigheden, verschillende andere keren bent gaan aanbieden bij het huis van de vader van I. (...). Zij nog opgemerkt dat u bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde dat u 'drie tot vier' keer de hand van uw vrouw was gaan vragen (DVZ Vragenlijst, rubriek 3.5), en dat uw vrouw wel met stelligheid verklaarde dat het precies vijf keren gebeurde (Gehoorsverslag CGVS A. I. S. M. (...), p. 3 en p. 6). Bovendien bent u ook allerm minst in staat te zeggen in welke periode deze huwelijksaanzoeken dan wel plaatsvonden. Het enige wat u met zekerheid zegt te weten is dat deze huwelijksaanzoeken gebeurden binnen een tijdspanne van ongeveer tien dagen na uw terugkomst uit

Turkije. Of die 10 dagen nu in februari of in maart lagen, kunt u zich uiteindelijk echter niet herinneren (Gehoorverslag CGVS, p. 9, 15-16). Uw beweringen rond die tijdspanne komen bovendien hoegenaamd niet overeen met wat uw vrouw hierover zegt, namelijk dat uw huwelijksaanzoeken plaatsvonden in een tijdspanne van maar liefst twee maanden en dit van februari tot midden april 2015 (Gehoorverslag CGVS A. I. S. M. (...), p.7). Dat jullie verklaringen over deze periode, die bovendien niet meer dan een jaar achter ons ligt, grondig verschillen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Al even bedenkelijk zijn uw verklaringen over wat er na het afsluiten van de huwelijksakte gebeurde. U verklaart immers bij de DVZ dat er na het afsluiten van het huwelijk vermoedens kwamen bij jullie familieleden over jullie huwelijk, waarna de bedreigingen nog erger werden. Gevraagd wanneer jullie problemen begonnen antwoordt u nog dat dit pas na jullie huwelijk gebeurde (DVZ, vragenlijst, rubriek, 3.5). Bij het gehoor op het CGVS zegt u echter in eerste instantie dat het huwelijk volledig geheim bleef voor jullie familieleden, met uitzondering van uw tante en de oudste zus van I. (...). Na het huwelijk zouden de problemen, die zich vóór het huwelijk afspeelden, ook gestopt zijn, aangezien u geen verdere aanzoeken zou hebben gedaan. Gewezen op uw eerdere verklaringen op de DVZ dat er toch vermoedens over jullie huwelijk waren, ontkent u dit door meermaals te stellen dat niemand ervan afwist (Gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze versie kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent op de DVZ. Later tijdens uw gehoor op het CGVS herinnerde u zich dan weer plots dat er eigenlijk wel vermoedens waren. De zus van uw vrouw zou de informatie over jullie geheime huwelijk immers hebben toevertrouwd aan een vriendin, die het op haar beurt aan haar vader zou gezegd hebben, en zo zou de informatie, of tenminste het vermoeden dat er een huwelijk zou zijn geweest, dan bij uw vader en de vader van I. (...) zijn terechtgekomen (Gehoorverslag CGVS, p.14). Het feit dat u over het al dan niet uitlekken van jullie afgesloten huwelijk achtereenvolgens verschillende verklaringen aflegt, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Overigens kan uw laatst aangepaste versie nog steeds niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen op de DVZ dat uw problemen aanvingen na uw geheime huwelijk met I. (...). Uw verklaringen hieromtrent wijken bovendien opnieuw af van wat uw vrouw hierover vertelt. Zij verklaart in eerste instantie met overtuiging dat jullie familie pas iets te weten kwam over jullie huwelijk na jullie vertrek uit het land (Gehoorverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 8). Wanneer erop wordt gewezen dat dit niet overeenstemt met wat u hierover uiteindelijk vertelde, verklaart uw vrouw plots dat er misschien toch wel vermoedens waren (voor jullie vertrek), gebaseerd op het feit dat u in het verleden altijd had beweerd dat u uw huwelijksplannen nooit zou opbergen. Wanneer vervolgens aan uw vrouw wordt gevraagd of het niet kon dat het nieuws via de vriendin van haar zus uitlekte, zoals u immers beweerde, antwoordde uw vrouw dat de vriendin van haar zus haar vader, uw oom, rechtstreeks op de hoogte zou hebben gebracht en niet dat (zoals wat u ook beweerde) de informatie via de vader van de vriendin werd doorgegeven (Gehoorverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 8). Deze achtereenvolgende verklaringen zijn op geen enkele manier onderling met elkaar in overeenstemming te brengen en maken dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen dat jullie in het geheim zijn gehuwd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder onderuit gehaald.

Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u en vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen zouden afleggen, wat in casu niet het geval was. Gebaseerd op al het voorgaande moet men concluderen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beschrijving van de problematische situatie die voorafging aan jullie huwelijk.

Verder dient opgemerkt te worden dat in deze door u geschetste omstandigheden het ook een bijzonder merkwaardige keuze zou zijn geweest om een huwelijkscontract af te sluiten op 15.04.2015. Nog los van alle andere problemen zijn u en I. (...) volgens uw verklaringen als gevolg van jullie relatie en uw huwelijksaanzoeken immers slachtoffer geworden van huiselijk geweld, waarbij jullie beiden werden geslagen door jullie respectievelijke familieleden en waarbij I. (...), zoals eerder aangehaald, met een mes werd bedreigd (Gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit de verklaringen van I. (...) blijkt zelfs dat haar vader niet alleen haar, maar ook haar moeder en het hele gezin met de dood bedreigde (Gehoorverslag CGVS, A. I. S. M. (...), p. 4). Gezien al het voorgaande, is het dan ook duidelijk dat het afsluiten van het huwelijkscontract een groot risico inhield voor u, voor I. (...) en voor uw tante, haar moeder, die op de plechtigheid aanwezig was. Dat jullie in deze extreme omstandigheden dan toch nog het risico namen om een huwelijkscontract af te sluiten, is uiterst opmerkelijk. Deze merkwaardige gang van zaken kan dan ook alleen maar bevestigen dat de door u geschetste omstandigheden over de grote afkeur van jullie relatie door jullie familieleden niet aan de waarheid beantwoorden.

Verder is ook de informatie die u geeft rond de motivatie om dit huwelijk nog een hele tijd voor jullie vlucht in Irak af te sluiten niet aannemelijk. Wanneer u gevraagd wordt waarom u zulk een groot risico nam, legt u namelijk uit dat u het met dit huwelijkscontract onmogelijk wilde maken dat I. (...) met iemand anders zou moeten trouwen (Gehoorverslag CGVS, pp. 12-13). Haar vader zou haar immers al

een andere huwelijkskandidaat hebben voorgesteld. Vreemd genoeg heeft u geen enkel idee over de naam van deze man (Gehoorverslag CGVS, p. 13). Indien er werkelijk een risico bestond dat I. (...) met deze man zou moeten trouwen en indien hij werkelijk de reden was dat u het grote risico nam met I. (...) te trouwen in Bagdad, mag men er toch wel van uit gaan dat u meer informatie heeft over de identiteit van deze persoon. Bovendien komt ook de informatie die u geeft over het voorstellen van deze kandidaat niet overeen met wat uw vrouw hierover vertelt. U verklaart immers dat I. (...) deze man als voorgestelde huwelijkskandidaat eenmaal ontmoette. De man zou bij hen thuis geweest zijn, en I. (...) zou even geroepen zijn door haar ouders om deze man te zien. Hierna zou ze terug naar haar kamer zijn gegaan (Gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw vrouw verklaart echter met klem dat ze geweigerd heeft deze man te ontmoeten. Enkel haar moeder zou deze man gezien hebben (Gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat jullie verklaringen ook op dit vlak uiteenlopen, bevestigt het vermoeden dat de door u geschetste omstandigheden die tot jullie risicovolle beslissing om een huwelijk te registreren heeft geleid, niet overeenkomen met de werkelijkheid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw vrouw verder onderuit gehaald.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die jullie neerleggen kunnen niets aan bovenstaande beslissing veranderen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw I. (...), uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, en de fotokopie van de woonkaart van uw vader tonen onder andere de identiteit en herkomst van u, uw vrouw en uw vader aan, hetgeen hier niet betwist wordt. De fotokopie van het document van UNHCR-Turkije illustreert dat u effectief een asielaanvraag indiende in Turkije, maar dit gegeven staat evenmin ter discussie. Dit document bevat echter geen enkele informatie over de reden van uw beroep op internationale bescherming in Turkije en vormt geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Jullie huwelijksakte is een geldig bewijs voor jullie huwelijk, dat evenmin in vraag werd gesteld, doch vormt dit evenmin een bewijs van de door jullie aangehaalde problemen die uit jullie relatie en huwelijk zouden zijn ontstaan.

De foto's van uw vader in legeruniform bieden inzicht in zijn functie, maar zeggen niets over de vervolging waaraan hij jullie zou onderwerpen of dreigt te onderwerpen.

Wat de Facebookberichten met aan u gerichte dreigementen van de broer van I. (...) betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke stukken enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals hierboven werd beargumenteerd, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Hoe dan ook hebben zij geen bewijswaarde aangezien zij evengoed op vraag van u of uw vrouw kunnen zijn opgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van “*het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322*” van het Burgerlijk Wetboek, van de motiveringsplicht, van de rechten van de verdediging, van de samenwerkingsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen verzoekende partijen dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 1319 tot en met 1322 van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad dat dat deze artikels enkel betrekking hebben op een verbintenisrechtelijke context en dan ook niet nuttig ingeroepen kunnen worden in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenniscontext tussen de Belgische autoriteiten en de asielzoeker.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen het feit dat eerste verzoekende partij zich niet met precisie herinnert wanneer hun relatie aan het licht is gekomen trachten te verklaren door de uitleg dat zij elkaar al jaren kennen en dat hun relatie langzaam geëvolueerd is waardoor het dan ook moeilijk is om “*een kantelmoment heel precies te situeren*”, is de Raad van oordeel dat deze uitleg geenszins kan verklaren dat eerste verzoekende partij niet precies in de tijd kan situeren wanneer I.’s vader op de hoogte raakte van hun relatie. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat dergelijke gebeurtenis wel precies in de tijd kan gesitueerd worden, temeer daar dit het moment betreft waarop de problemen van verzoekende partijen aanvingen.

2.2.5.1. Wat betreft de vaststellingen van verwerende partij aangaande hun verklaringen over hun ontmoetingen, stellen verzoekende partijen dat “*verzoekster (heeft) gezegd dat zij zelden verzoeker zag, behalve van ver*”, waardoor het dan ook “*niet onbegrijpelijk (is) dat dit door verzoeker niet als een “ontmoeting” beschouwd wordt*”, dat “*de reden van de aanwezigheid van verzoekster in de park (...) een element van heel weinig belang (is) voor verzoekers*”, dat de kern is dat zij elkaar ontmoet hebben, dat tweede verzoekende partij “*niet gesproken (heeft) over de ontmoeting in de restaurant, maar zij heeft ook nooit beweerd dat die ontmoeting niet heeft plaatsgevonden*”, dat tweede verzoekende partij “*de ontmoeting in de park (heeft) beschreven als de laatste ontmoeting en ook gezegd (heeft) dat er andere ontmoetingen waren*” en dat tweede verzoekende partij nooit expliciet gevraagd werd naar een ontmoeting in een restaurant.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwacht kan worden dat verzoekende partijen overtuigende en eenduidige verklaringen kunnen afleggen over hun ontmoetingen nadat hun relatie aan het licht was gekomen, daar dit immers uitzonderlijke momenten in hun jarenlange geheime relatie betroffen, namelijk de enige keren dat zij elkaar in het echt konden ontmoeten na de ontdekking van hun relatie. Verzoekende partijen slagen hierin echter niet. Zo verklaarde eerste verzoekende partij dat zij I. sinds het verbod om elkaar nog te zien tot haar eerste vertrek naar Turkije slechts twee keer in het echt kon ontmoeten, met name één keer in het park naast haar huis en een tweede en laatste keer (voor haar vertrek naar Turkije) toen zij haar zou zijn gaan ophalen op het werk van haar moeder en met haar een uur op restaurant zou zijn geweest. Tweede verzoekende partij weet daarentegen niet meer hoeveel keren zij elkaar nog lieflijk konden ontmoeten in die periode. Bovendien stelt zij eerste verzoekende partij voor de laatste keer voor haar eerste vertrek naar Turkije gezien te hebben in het park in de buurt van haar huis, voor slechts vijf minuten. De overige keren zou zij eerste verzoekende partij enkel van ver hebben gezien. Daarnaast is het opmerkelijk dat eerste verzoekende partij de twee ontmoetingen waarvan zij spreekt tijdens deze periode zelfs niet bij benadering in de tijd kan situeren. Met bovenstaande opmerkingen weerleggen of verklaren verzoekende partijen voormelde vaststellingen op geen enkele manier, daar zij zich immers beperken tot losse beweringen, het louter bevestigen van bepaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen die naast de kwestie zijn.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen opperen dat de verklaring van tweede verzoekende partij dat haar vader haar geheime telefoon niet gevonden heeft toen zij betrap werd tijdens het telefoongesprek met eerste verzoekende partij geenszins inconsistent is met de verklaring van eerste verzoekende partij dat de telefoon is blijven openliggen en dat eerste verzoekende partij vervolgens gehoord zou hebben hoe tweede verzoekende partij werd geslagen, daar eerste verzoekende partij immers nooit verklaard heeft dat de vader van tweede verzoekende partij de telefoon teruggevonden heeft, stelt de Raad evenwel dat het in de door eerste verzoekende partij omschreven omstandigheden – zij zou gehoord hebben hoe I. tijdens het telefoongesprek betrap werd waarna haar telefoon zou zijn blijven openliggen en eerste verzoekende partij zo zou gehoord hebben hoe I. werd geslagen en werd achternagezeten door haar vader die dreigde haar te steken met een mes – totaal ongeloofwaardig is dat de vader van I. haar geheime gsm waarmee zij naar eerste verzoekende partij belde niet gevonden zou hebben.

2.2.7.1. Wat betreft hun verklaringen over de verschillende huwelijksaanzoeken, onderstrepen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet duidelijk had begrepen of het over officiële of informele aanvragen ging. Wat betreft de periode van de huwelijksaanzoeken, “*herhaalt verzoeker dat het over ongeveer 10 dagen gaat als men spreekt over officiële aanvragen, zonder dat hij die periode heel precies in de tijd kan situeren, maar dat er informeel nog altijd de vraag geformuleerd was tijdens de hele periode tussen zijn terugkomst uit Turkije en het huwelijk*”.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat bovenstaand argument geenszins kan overtuigen. Immers werd zowel aan eerste als aan tweede verzoekende partij duidelijk gevraagd hoe vaak eerste verzoekende partij effectief naar haar oom (de vader van haar vrouw) is geweest om een huwelijksaanzoek te doen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS man, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 02/03/2016, p. 10 en 15; stuk 8, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 02/03/2016, p. 3 en 6). Ook werd duidelijk gevraagd in welke periode deze huwelijksaanvragen plaatsvonden (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 02/03/2016, p. 9, 15-16; stuk 8, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 02/03/2016, p. 7). Het onderscheid dat verzoekende partijen maken tussen “*officiële aanvragen*” en de periode waarbij “*er informeel nog altijd de vraag geformuleerd was*” is dan ook niet van aard om het onvermogen van eerste verzoekende partij het aantal huwelijksaanvragen en de periode waarin deze plaatsvonden te benoemen en de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen te verklaren.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen bevestigen “*dat de bedreigingen en de vermoedens van hun familie na het huwelijk gradueel zijn ontstaan*” en “*dat het feit dat de vriendin van de zus van verzoekster het aan de vader van verzoekster heeft gezegd die druk enorm heeft laten toenemen*”, wijst de Raad er evenwel op dat eerste verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor stelde dat hun huwelijk volledig geheim bleef voor hun familieleden, met uitzondering van haar tante en de oudste zus van I. en dat na hun huwelijk de problemen, die zich vóór het huwelijk afspeelden, gestopt zouden zijn daar zij geen verdere aanvragen zou hebben gedaan (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 02/03/2016, p. 13). Deze verklaring is evenwel niet verenigbaar met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij stelde dat er na het afsluiten van het huwelijk vermoedens kwamen bij hun familieleden over hun huwelijk, waarna de bedreigingen nog erger werden (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS man, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, ontkent zij meermaals dat er vermoedens over hun huwelijk waren en benadrukte zij dat niemand ervan afwist (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 02/03/2016, p. 13). Later tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geeft eerste verzoekende partij dan weer plots aan dat er eigenlijk wel vermoedens waren en dat de informatie over hun huwelijk of tenminste het vermoeden dat er een huwelijk zou zijn geweest bij hun vaders terecht gekomen zou zijn doordat de zus van haar vrouw de informatie over het huwelijk zou hebben toevertrouwd aan een vriendin, die het op haar beurt aan haar vader zou gezegd hebben, dewelke de informatie dan zou hebben doorgespeeld aan hun vaders (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 02/03/2016, p. 14). Tweede verzoekende partij verklaarde dan weer aanvankelijk dat hun familie pas iets te weten kwam over hun huwelijk na hun vertrek uit het land (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 02/03/2016, p. 8), om later, wanneer zij geconfronteerd wordt met de verklaringen van haar man, te stellen dat er misschien toch wel vermoedens waren voor hun vertrek daar haar man in het verleden altijd had beweerd dat hij zijn huwelijksplannen nooit zou opbergen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 02/03/2016, p. 8). Gevraagd of het niet kon dat het nieuws via de vriendin van haar zus uitlekte, stelde tweede verzoekende partij, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij hierover verklaarde, dat de vriendin van haar zus haar vader rechtstreeks op de hoogte zou hebben gebracht (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 02/03/2016, p. 8). Deze vaststellingen worden op geen enkele manier door verzoekende partijen weerlegd. Zij komen niet verder dan te verwijzen naar één versie van hun verklaringen, hetgeen niet kan volstaan om voormelde ernstige tegenstrijdigheden te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.9. Inzake het betoog van verzoekende partijen dat het afsluiten van het huwelijk wel degelijk logisch was in de gegeven omstandigheden daar zo immers elk ander door de familie van tweede verzoekende partij gedwongen huwelijk onmogelijk wordt gemaakt, wijst de Raad erop dat de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de door de ouders van I. voorgestelde huwelijkskandidaat geenszins kunnen overtuigen. Zo werd door verwerende partij vastgesteld dat eerste verzoekende partij nauwelijks informatie had over de identiteit van deze huwelijkskandidaat en waren de verklaringen van verzoekende partijen over het feit of tweede verzoekende partij de andere huwelijkskandidaat ontmoet had tegenstrijdig. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift desbetreffend benadrukken dat tweede verzoekende partij geweigerd heeft deze man te zien toen haar ouders hem aan haar wilden voorstellen en dat eerste verzoekende partij hierbij niet aanwezig was waardoor niet verwacht kan worden dat deze hierover precieze verklaringen kan afleggen, bemerkt de Raad dat door eerste verzoekende partij uitdrukkelijk werd aangegeven dat tweede verzoekende partij de andere huwelijkskandidaat had gezien (“*Ze zag hem samen met vader en moeder en zij vroeg aan haar ouders: ‘Wie zijn die?’ Die zeiden: ‘Dat is uw verloofde. Hij gaat ooit uw man worden’.* Zij is direct naar haar

kamer teruggegaan.” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 02/03/2016, p. 13)). Daar het feit dat tweede verzoekende partij riskeerde gedwongen te worden uitgehuwelijkt de reden zou zijn waarom zij het risico namen om in het geheim te huwen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ook eerste verzoekende partij correct op de hoogte is van de gebeurtenissen in verband met dit nakende gedwongen huwelijk. Dat eerste verzoekende partij niet aanwezig was toen de andere huwelijkskandidaat op bezoek was bij de ouders van haar vrouw teneinde haar vrouw te ontmoeten, volstaat dan ook niet om te verklaren dat eerste verzoekende partij stelt dat haar vrouw deze persoon heeft gezien en haar vrouw anderzijds verklaart deze persoon nooit te hebben gezien. Gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen over het risico dat tweede verzoekende partij liep om gedwongen uitgehuwelijkt te worden, geven zij dan ook geen afdoende reden waarom zij ondanks het groot risico dat het afsluiten van het huwelijkscontract inhield voor hen en de moeder van tweede verzoekende partij, die op de plechtigheid aanwezig was, toch nog het risico namen om een huwelijkscontract af te sluiten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas dan ook verder ondermijnd.

2.2.10. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat hun asielrelaas niet in strijd is met algemene en specifieke informatie, zoals blijkt uit de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken (bijlagen 33 en 36-39), daar hieruit blijkt dat huiselijk geweld een bekend en verspreid probleem is in Irak en dat vrouwen het vaakst hiervan slachtoffer zijn, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Irak voor vrouwen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond waar zij omwille van bovenstaande redenen niet in slagen.

2.2.11. Aangaande de bemerking van verzoekende partijen dat zij een verhoogd risico op vervolgingsdaden lopen omwille van het feit dat de vader van eerste verzoekende partij een hoge functie bij het Irakees leger heeft, bemerkt de Raad vooreerst dat het loutere feit dat haar vader een hoge functie bij het Irakees leger zou hebben niets zegt over de vervolging waaraan hij hen zou onderwerpen of dreigt te onderwerpen. Wat betreft het risico op vervolgingsdaden vanwege derden omwille van het feit dat zij familie zijn van een persoon die een hoge functie heeft bij het Irakees leger, bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar risicoprofielen niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partijen concretiseren evenwel op geen enkele manier op welke wijze zij persoonlijk omwille hiervan problemen zouden kennen bij een terugkeer naar Irak. Dit geldt des te meer nu nergens uit blijkt dat de vader van eerste verzoekende partij omwille hiervan zelf al problemen heeft gekend.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen erop wijzen dat zij een gemengd soennitisch-sjiitisch koppel zijn en stellen dat zij hierdoor een verhoogd risico lopen, waarbij zij verwijzen naar een rapport (bijlage 29 van het verzoekschrift), een uitspraak van een Australische rechtbank (bijlage 35 van het verzoekschrift) en het arrest nr. 164 944 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2016, herhaalt de Raad dat de loutere verwijzing naar risicoprofielen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waar zij geenszins in slagen daar zij de door hen voorgehouden problemen omwille van hun gemengd soennitisch-sjiitische relatie geenszins aannemelijk hebben gemaakt. Verder merkt de Raad nog op dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. De asielaanvraag van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partijen manifest in gebreke blijven.

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen benadrukken zij dat zij respectievelijk sjiiet en soenniet zijn en dat zij omwille daarvan een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten – eerste verzoekende partij vanwege IS of andere soennitische bewegingen en tweede verzoekende partij vanwege zowel de sjiitische milities als IS als zij zich hierbij niet aansluit – waarbij zij verwijzen naar verschillende internationale rapporten die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 10, 23, 30 en 31), bemerkt de Raad dat, hoewel sjiieten en soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, respectievelijke vanwege soennieten en sjiieten, zij niet aantonen en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij respectievelijk sjiiet en soenniet zijn en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zouden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu aan het door hen voorgehouden asielrelaas – zij houden voor problemen gekend te hebben met hun familie

omdat zij een gemengd soennitisch-sjiitisch huwelijk wilden aangaan – geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.14. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partijen voeren aan dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert, dateert van 6 oktober 2015 en dan ook niet voldoende actueel is. Zij verwijzen desbetreffend naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bemerkt echter dat door verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad werd bijgebracht, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, de “COI Focus”

betreffende *“Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 en het rapport *“Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016”* van 16 augustus 2016.

Uit deze recente informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad

niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. Er doen zich bepaalde problemen voor in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Deze informatie wordt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen in hun verzoekschrift, niet weerlegd door het loutere feit dat er een verhoogd aantal asielaanvragen ingediend werden in Europa door Iraakse burgers, waaronder tevens Bagdadi's (bijlage 15-16 en 34 van het verzoekschrift).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende voormelde COI-rapporten voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 26 PR CGVS en de schending van het recht op verdediging daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en, of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Dit betoog kan door de Raad echter niet worden gevolgd.

De Raad wijst er immers op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het

gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekende partijen bekritiseerde COI-rapporten – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvragen en die niet worden gebruikt om hun vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig en kan niet worden ingezien hoe hun recht op verdediging desbetreffend zou zijn geschonden. Het komt immers aan verzoekende partijen toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Uit wat volgt blijkt dat zij hier niet in slagen.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”*)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in de rapporten, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partijen zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijzen en als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlagen 3-33) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partijen niet inzien waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad een argument is om te oordelen dat personen afkomstig van Bagdad geen bescherming moeten krijgen terwijl zelfs

tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stilviel, merkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat de conclusies die verwerende partij trekt aangaande de impact van het geweld op het publiek leven tegenstrijdig zijn met de door haar aangebrachte COI-Focus en dat *“talrijke fragmenten die belangrijke fragmenten die belangrijke informatie bevatten niet in overweging genomen werden”*, merkt de Raad dat bij de voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Bagdad wel degelijk rekening gehouden werd met het geheel aan informatie zoals deze blijkt uit de verschillende door verwerende partij aangebrachte rapporten. Dat het conflict gevolgen heeft voor het schoolsysteem in Bagdad – in de door verzoekende partijen aangebrachte informatie is sprake van overbevolking in bepaalde scholen wegens de vernieling van andere scholen (bijlagen 12 en 17 van het verzoekschrift) – doet op zich geen afbreuk aan voormelde analyse waarin gesteld wordt dat de scholen in Bagdad geopend zijn, het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Dat de gezondheidszorg in Bagdad door een aantal factoren onder druk staat wordt eveneens aangehaald in bovenstaande analyse. Verder wordt tevens opgemerkt dat er zich inderdaad bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat met bepaalde informatie geen rekening werd gehouden en dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet correct is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is niet dienstig aangezien verzoekende partijen afkomstig zijn uit Bagdad en niet als IDP's kunnen worden aanzien.

Waar verzoekende partijen stellen dat *“niet betwist (wordt) dat de provincies dat de meeste interne vluchtelingen zich in de provincie Ninewa en Al-Anbar vestigen, provincies waarvan het algemeen geweten is dat er een heel hoge graad van geweld heerst (...) en waar het CGVS beschouwt dat artikel 48/4, § 2, c) wel van toepassing is”* – zij brengen desbetreffend een rapport van *Iraq Body Count* aan dat zij als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 19) – en dat dit aantoonde dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld, waarbij zij tevens verwijzen naar het arrest *“n° 165.166 van 12 april 2016”* van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat de vaststelling dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen opvangt gezien kan worden als indicatie dat de Irakezen zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreigingen samen gelezen moet worden met de vaststelling dat ook de Bagdadi's zelf niet massaal gevlucht zijn en met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verder ziet de Raad de relevantie niet in van de verwijzing van verzoekende partijen naar het arrest nr. 165 166 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 april 2016 – en niet van 12 april 2016 zoals verzoekende partijen stellen – daar dit betrekking heeft op een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) door een persoon met de Bengalese nationaliteit.

Verder merkt de Raad nog dat in de bestreden beslissingen nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 2). De kritiek van verzoekende partijen omtrent deze informatie is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 2 maart 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Per fax d.d. 30 september 2016 werden door verzoekende partijen verschillende stukken neergelegd. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen deze stukken opnieuw neer. Deze stukken zijn evenwel niet van aard om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het internetartikel van 16 februari 2006 waarin, zo stellen verzoekende partijen, de naam van de vader van eerste verzoekende partij wordt vermeld, bemerkt de Raad dat dit artikel louter de functie van haar vader bij het Iraakse leger bevestigt, hetgeen op zich niet betwist wordt. Het artikel – dat gaat over de humanitaire hulp die de Iraakse veiligheidsdiensten (waaronder de vader van eerste verzoekende partij) verleenden na overstromingen – zegt op geen enkele manier iets over de vervolging waaraan hij hen zou onderwerpen of dreigt te onderwerpen, noch stelt dit artikel de motivering dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij louter omwille van het feit dat zij familie zijn van een persoon met een hoge functie bij het Iraakse leger het risico lopen om problemen te kennen bij een terugkeer naar Irak, in een ander daglicht.

Verder brengen verzoekende partijen nog e-mailverkeer aan tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties, waarin aan de andere Europese asielinstanties de vraag gesteld werd naar hun beleid ten aanzien van soennitische aanvragers uit Bagdad. Verzoekende partijen merken hierbij dat de antwoorden hierover van de verschillende asielinstanties verborgen zijn door middel van zwarte blokken, met uitzondering van het antwoord van Finland waaruit blijkt dat soennieten uit Bagdad een objectief risico lopen, en dat in een e-mail uitgaande van het Commissariaat-generaal gesteld wordt dat meer dan 50% van de asielzoekers afkomstig is van Bagdad. De Raad stelt evenwel vast dat dit intern e-mailverkeer tussen de Belgische asielinstanties en andere Europese asielinstanties dateert van september 2015 en bovendien slechts erg beknopte antwoorden vanwege de verschillende asielinstanties bevat, waardoor deze e-mails dan ook geenszins van aard zijn om de recentere en uitgebreide landeninformatie waarop bovenstaande conclusies aangaande de situatie van soennieten in Bagdad en de algemene veiligheidssituatie in Bagdad gebaseerd zijn, te weerleggen.

Aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 11 april 2016 waarin geoordeeld werd dat de situatie in Bagdad tegemoet komt aan de criteria van artikel 15, c van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad evenwel dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad door het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* geenszins bindend is voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoekende partijen een rapport aanbrengen inzake de behandeling van asielaanvragen van asielzoekers uit Irak door 24 Europese lidstaten ter staving van hun kritiek op de informatie aangaande het “15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 2), en dienaangaande ook verwijzen naar informatie desbetreffend in de door hen aangebrachte e-mails tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissingen nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het “15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 2), waardoor de kritiek van verzoekende partijen en de ter staving hiervan aangebrachte stukken niet dienstig zijn.

Inzake de aangebrachte informatie van de website “*Musings on Iraq*” omtrent het aantal slachtoffers van geweldsincidenten in Bagdad in de periode september 2015 - augustus 2016 en de lijst van recente geweldsincidenten in Bagdad (en andere provincies in Irak), herhaalt de Raad dat het feit dat zich in

Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet betwist wordt. Zoals reeds opgemerkt, kan het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dienen er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen bij deze beoordeling, hetgeen ook geschiedde.

2.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT